
[2016-12-RE](#)

CAUSA 2016-12-RE

(Morell Mora c/ Crèdit Andorrà, SA)

Número de registre 154-2016. Recurs d'empara

Aute del 7 de setembre del 2016

BOPA núm. 53, del 21 de setembre del 2016

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 26 de juliol del 2016, per la representació processal de la Sra. Montserrat Morell Mora mitjançant el qual interposa un recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 6 de juliol del 2016 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2016-12-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 36.2, 37.2, 38 i 94;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 6 de juliol del 2016;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

L'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA va presentar una demanda contra la Sra. Montserrat Morell Mora en què demanava que se la condemnés a satisfer la suma de 505.480,49 € derivada d'un crèdit en compte corrent amb garantia hipotecària, majorada dels interessos bancaris pactats des del

3 d'octubre del 2012 fins al seu pagament definitiu, així com a satisfer les costes judicials ocasionades.

Demana igualment que es declarés que aquest deute estava garantit hipotecàriament i que es disposés la venda en subhasta pública del bé sobre el qual es va constituir la garantia hipotecària.

Segon

L'11 de desembre del 2014, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va dictar una sentència mitjançant la qual acordava estimar substancialment la demanda formulada per l'entitat bancària i condemnava, subsegüentment, la Sra. Montserrat Morell Mora a pagar la quantitat de 505.480,49 €, majorada dels interessos meritats a comptar del 3 d'octubre del 2012 fins a la cancel·lació del deute, a determinar en període d'execució de la sentència. Així mateix, declarava que la suma reclamada es trobava garantida hipotecàriament i condemnava la part demandada al pagament de les costes processals.

En aquesta sentència, el Tribunal de Batlles va constatar l'existència d'una escriptura pública de crèdit amb garantia hipotecària atorgada per l'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA amb la Sra. Montserrat Morell Mora datada del 3 de març del 2008.

Entre altres punts, per tal com la part demandada havia presentat una excepció de prescripció, així com l'argument nou que l'entitat bancària li havia carregat un import derivat d'un deute contret amb CaixaBank sense el seu coneixement, ambdues al·legacions introduïdes en període de conclusions, el Tribunal de Batlles en va refusar el seu examen fonamentant-se en els principis de preclusió i de contradicció que informen el procediment civil andorrà.

Així mateix, va efectuar una anàlisi detallada dels comptes de la Sra. Montserrat Morell Mora i va concloure que s'havia reconduït el deute derivat d'un crèdit personal per un import de 223.167,29 €, al crèdit en garantia hipotecària; el Tribunal de Batlles va manifestar que la demandada no podia al·legar seriosament desconèixer a què corresponia aquesta suma, ja que per escriptura pública, les parts van pactar que l'autorització de girar en descobert es donava en el mateix compte que presentava el saldo deutor de 223.167,29 € i no en un altre titularitat de la defenent. Afegia, que aquesta reconducció havia beneficiat la demandant, ja que els interessos moratoris d'aquest descobert en compte haurien estat de ben segur superiors a aquells pactats a la pòlissa de crèdit del 3 de març del 2008, tenint en compte, a més, que la part demandant no havia aportat la prova del fet que no havia pogut tenir accés als moviments del compte de la seva titularitat i desconegué, per tant, l'operativa duta a terme per l'entitat bancària.

Tercer

La representació processal de la Sra. Montserrat Morell Mora va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència en què sol·licitava que es desestimessin en tots els seus termes la sentència del Tribunal de Batlles i que s'estimés aquest recurs d'apel·lació en tot el seu contingut, condemnant la part demandant al pagament de les costes processals.

Quart

El 23 de desembre del 2015, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència

mitjançant la qual desestimava aquest recurs d'apel·lació i confirmava íntegrament la sentència impugnada.

Substancialment, la Sala Civil va considerar que el crèdit en garantia hipotecària estava plenament justificat i acreditat i permetia a la part defenent entendre que provenia de l'anterior crèdit personal. No es podia, per tant, entrar a examinar si aquell crèdit personal estava prescrit o no (independentment que es va acreditar que es va extingir per pagament i naixement d'un nou crèdit, aquest millor garantit).

Pel que feia a la no comunicació de la cessió del crèdit indicat entre les dues entitats bancàries considerava que no es podia examinar, perquè era una al·legació que no es va fer en el tràmit de contesta.

Pel que feia a la discrepància en relació amb la suma deguda, considera que la sorpresa de la recurrent en relació amb el seu descobert en compte no és versemblant, ja que la suma era important i no va respondre a les missives de l'entitat bancària, desinterès que resultava incompatible amb l'expressió de sorpresa d'aquell saldo deutor. Per acabar, considerava que pel fet que el principal reclamat estava plenament justificat i que la resolució del contracte estava també plenament justificada, per haver superat el límit permès en el contracte de crèdit, els interessos pactats eren aquells que havien de ser pagats i no els legals, així com també era conforme a la llei la imposició de les costes processals.

Cinquè

La representació processal de la Sra. Montserrat Morell Mora va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que s'havia vulnerat el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, atès que la sentència que resolva l'apel·lació havia incorregut en omissions en relació amb la contesta a les qüestions jurídiques plantejades, en errors judicials contraris a la *communis opinio* dels juristes i que era de baixa qualitat per estar mancada d'argumentacions jurídiques.

En aquest escrit demanava que es tingués per formulat aquest incident contra totes les resolucions judicials recaigudes en el marc d'aquesta causa i en especial contra la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 23 de desembre del 2015 per la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Sisè

El 17 de març del 2016, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què decidia no donar lloc a l'incident de nul·litat d'actuacions, ja que conclouia que no havia incorregut en cap arbitrietat i que les seves argumentacions no havien estat ni "*inmotivades, ni irraonables*".

Setè

El 8 d'abril del 2016, la representació processal de la Sra. Montserrat Morell Mora va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 17 de març del 2016, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, i contra la resta de resolucions judicials recaigudes en el marc d'aquesta causa, per una

presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

Vuitè

El 6 de juliol del 2016, el Tribunal Constitucional va dictar un aute mitjançant el qual declarava la inadmissió a tràmit del recurs d'empara esmentat, ja que va concloure que aquest Tribunal Constitucional no podia entrar a conèixer els punts concrets de fons que plantejava la representació processal de la recurrent.

La impugnació davant el Tribunal Constitucional es basava en una manca suposada de fonamentació en Dret de la sentència objecte de recurs. Però aquest Tribunal, després de ressenyar minuciosament la doctrina jurisprudencial aplicable va arribar a la conclusió que la decisió de la jurisdicció ordinària, coincident en ambdues instàncies, acomplia l'estàndard constitucional de fonamentació en Dret i que no era competència del Tribunal Constitucional jutjar els problemes civils de fons.

Per tant, no podia examinar si l'origen d'una part del deute reclamat derivava d'un contracte privat de crèdit en compte corrent; ni si aquesta circumstància va ser ocultada o no per part de l'entitat bancària demandant; tampoc si era possible presentar una excepció peremptòria de prescripció en l'escrit de conclusions o si aquesta al·legació prescriptiva resultava extemporània. El Tribunal Constitucional podia entrar encara menys en el problema plantejat de la cessió i de l'al·legada manca de consentiment de la recurrent. I tampoc si els criteris que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia havia aplicat en aquest cas, contradeien o no la seva pròpia jurisprudència. Res de tot això entra en la funció del Tribunal Constitucional.

I conclouïa que "Allò que sí pot i ha de comprovar aquest Tribunal és si la decisió final donada per la jurisdicció ordinària està raonada i si aquestes raons –correctes o no- són d'índole jurídica. Com que la resposta a ambdues qüestions és afirmativa, és suficient per al Tribunal Constitucional constatar que la solució donada per la jurisdicció, en aquest cas, dirigida a que un deute sigui saldat, no presenta cap aparença d'arbitrarietat ni sembla absurda o mancada en absolut de lògica."

Novè

El 26 de juliol del 2016, la representació processal de la Sra. Montserrat Morell Mora va interposar un recurs de súplica contra l'aute d'aquest Tribunal del 6 de juliol del 2016, recaigut en la causa 2016-12-RE mitjançant el qual es declarava inadmissible a tràmit el recurs d'empara formulat per aquesta recurrent.

En aquest recurs de súplica sol·licita del Tribunal Constitucional, que revoqui l'aute impugnat i el substitueixi per un altre en què es reconegui el seu dret a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte del litigi.

En el seu escrit comença afirmant que allò que va plantejar en el seu recurs d'empara era un cas d'incongruència omissiva. Afegeix que la incongruència omissiva sempre compleix amb els requisits del cànon de constitucionalitat. Per consegüent, no s'ha d'aplicar la jurisprudència esmentada en l'aute impugnat.

En segon lloc, assenyala que les decisions impugnades procedents de la jurisdicció ordinària no s'ajusten al requisit constitucional d'estar fonamentades en Dret, ja que es tracta d'uns simples "*fulls perfectament mecanografiats amb el segell del tribunal i les signatures dels membres que componen el tribunal*" i amb una mera aparença de fonamentació. Si aquestes fonamentacions es donessin per bones, en la línia que afirma l'aute impugnat d'aquest Tribunal "*estaríem obrint una finestra a la desconfiança en les institucions públiques i en breu a la recuperació del dret natural.*"

Seguidament insisteix en què la recurrent va plantejar en el seu dia una qüestió relativa a la prescripció extintiva d'una acció i també va al·legar una manca de notificació de la cessió d'un crèdit, sense que la decisió adoptada per la jurisdicció civil estigui degudament fonamentada ni sigui conforme a la *communis opinio* dels juristes més prestigiosos.

En tercer lloc, aclareix que la recurrent no pretén que el Tribunal Constitucional substitueixi la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, sinó que se segueixi l'opinió d'aquells juristes prestigiosos i de la Sala Civil mateixa per estimar l'apel·lació davant aquest darrer Tribunal, després que el Tribunal Constitucional reconegui que la fonamentació donada per aquesta Sala no és conforme a la Constitució.

En quart lloc, la representació processal de la part recurrent opina que el Tribunal manifesta una "*persistent por intel·lectual*" a apartar-se del principi, segons el qual els tribunals ordinaris tenen un dret absolut a interpretar i a aplicar la llei; dret emparat per una "*patent de corsari*", quan aquest dret fonamental, com qualsevol dret de configuració legal, ha de trobar-se necessàriament supeditat al control de constitucionalitat per part del Tribunal Constitucional, altrament deixar pràcticament sense contingut constitucional el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret implicaria –segons el seu parer– assegurar el camí a l'aplicació de la llei natural de "*ull per ull*".

En cinquè lloc, reitera que allò que aquesta representació processal pretén no és que el Tribunal dicti una sentència sobre la matèria de fons, sinó que anul·li les actuacions i les retrotragi al moment anterior al pronunciament de la sentència del Tribunal Superior de Justícia, que aquesta vegada haurà d'ajustar-se a l'opinió dels juristes més brillants i en la seva jurisprudència mateixa més reconeguda.

En sisè i darrer lloc, adverteix que la resolució impugnada d'aquest Tribunal manca, com les dels tribunals ordinaris, de la "*valentia necessària*" en els seus arguments. I, al respecte, cita l'article 3.2 de la Constitució que garanteix la responsabilitat dels poders públics i la interdicció de l'arbitrarietat, cosa que hauria de dur a aquest Tribunal a examinar si la sentència del Tribunal Superior de Justícia s'ha fonamentat en el sistema de fonts andorrà i en la seva pròpia jurisprudència o si el conjunt de les argumentacions de la jurisdicció s'ha adoptat de manera capritxosa o arbitrària.

Fonaments jurídics

Primer

L'aute objecte de recurs adoptat per aquest Tribunal, el 6 de juliol del 2016, va declarar inadmissible

a tràmit el recurs d'empara interposat per la representació processal de la Sra. Montserrat Morell Mora. L'empara argumentava que el Tribunal Superior de Justícia no havia fonamentat en Dret les seves decisions. Aquesta és, i no cap altra, l'al·legació repetida davant el Tribunal. L'aute d'aquest Tribunal, que ara es recorre en súplica, va desestimar aquest criteri i va exposar de manera detallada la doctrina jurisprudencial aplicable.

No obstant això, la representació processal de la recurrent insisteix en el seu punt de vista i formula argumentacions diverses. Algunes són la repetició d'allò que ja es va debatre. Tanmateix, aquest Tribunal, atès el plantejament tan ampli que s'ha fet en la súplica, considera d'interès reexaminar totes les al·legacions formulades, que siguin pròpies d'una discussió jurídica en un recurs d'aquesta naturalesa. En canvi, no entrarà a considerar valoracions pertanyents a altres àmbits retòrics de persuasió, distints de l'àmbit tècnic-jurídic, com aquelles referents a la por, a la valentia, al capritx, a la llei del Talió, al dret "*natural*", a la desconfiança en les institucions i a altres invocacions d'aquest tenor, com la patent de corsari, que resulten aquí, si més no, inoperants.

Conforme a aquest criteri els arguments que s'han d'examinar són els següents: el de la incongruència omissiva, el de l'obtenció per part dels tribunals d'una decisió fonamentada en Dret, el de la prescripció extintiva, el de la falta de notificació de la cessió d'un crèdit, el del valor de la *communis opinio* dels juristes i de la jurisprudència pròpia del Tribunal Superior de Justícia, i, més en general, el del suposat "*dret absolut*" dels tribunals ordinaris a interpretar i a aplicar la llei, així com els efectes de l'article 3.2 de la Constitució.

Segon

Començant pels arguments més genèrics, la recurrent en la seva súplica critica que es reconegui als tribunals ordinaris un dret absolut a interpretar i a aplicar la llei, oblidant que aquest dret de configuració legal, ha de supeditar-se al control de constitucionalitat per part del Tribunal Constitucional, ja que altrament es deixaria pràcticament sense contingut constitucional el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

El raonament de la recurrent és impecable i resulta de l'article 88 de la Constitució. Doncs, és clar que el Tribunal Superior de Justícia manca de potestat jurisdiccional "*absoluta*" per a la interpretació i per a l'aplicació de la llei. La seva jurisdicció està limitada per la llei (article 3.2 CA), per la Constitució mateixa (article 3.1 CA), pel respecte als drets fonamentals i a les llibertats públiques de les persones (article 39 CA) i pels requisits propis d'un procés degut, d'acord amb l'article 10 de la Constitució. En efecte, les sentències del Tribunal Superior de Justícia estan subjectes al control de constitucionalitat d'aquest Tribunal Constitucional, a través de les diverses vies establertes (articles 41.2 i 10 CA). Però, la configuració d'aquestes vies d'accés o recursos està reservada de manera expressa i amb caràcter general a la Constitució. Obeeix a un sistema preestablert que no pot ser alterat pels particulars ni pels tribunals mateixos.

Segons el disseny de l'ordenament jurídic andorrà, el justiciable només pot impugnar la constitucionalitat de les decisions de justícia mitjançant un recurs d'empara. Aquest recurs no és ni una via d'apel·lació ni una via de cassació de les decisions judicials. Per consegüent, no té per objecte permetre al Tribunal substituir la seva apreciació dels fets o/i la seva qualificació jurídica per aquelles efectuades pels tribunals. No és una via de revisió de les interpretacions i de les aplicacions de la llei pels tribunals ordinaris. És un recurs d'inconstitucionalitat, és a dir, que té per objecte controlar el raonament jurídic, per tal que s'ajusti al cànon de constitucionalitat declarat per aquest Tribunal, i la decisió no pot ser ni arbitrària ni irraonable. Per aquest motiu els arguments presentats

davant el Tribunal Constitucional no poden ser els mateixos que aquells que es van presentar davant la jurisdicció ordinària; recolzant-se en la jurisprudència del Tribunal Constitucional han de fer valer únicament els drets constitucionals afectats per la decisió judicial.

Tercer

La idea que, després de perdre un cas davant el Tribunal Superior de Justícia (i moltes vegades, com aquí succeeix, en primera instància també) és suficient per replantejar-lo en termes idèntics davant el Tribunal Constitucional per tal que aquest el revisi, és molt equivocada, profundament perniciosa i pot generar malentesos, perjudicis i frustracions als justiciables, si no estan alertats o ben assessorats en Dret.

Els requisits i els motius d'accés al Tribunal Constitucional estan taxats i poc tenen a veure amb els d'una apel·lació o cassació normals. Per tant, una impugnació davant el Tribunal Constitucional va més enllà de la còmoda reiteració dels escrits d'instància davant la jurisdicció ordinària. Requereix una profunda reelaboració argumental per posar de manifest la rellevància constitucional del cas a decidir. I és obvi que aquesta reformulació només es pot dur a terme d'acord amb la jurisprudència establerta pel Tribunal Constitucional mateix, que és reiterada, inequívoca i constant. A l'esquena d'aquestes normes la impugnació sembla condemnada al fracàs.

Quart

Succeeix el mateix quan s'al·lega, com va passar en aquest cas, la vulneració del dret constitucional a obtenir una decisió fonamentada en Dret, però s'ignora la jurisprudència del Tribunal. La jurisprudència proporcionada en l'acte objecte de recurs de súplica és molt clara i du, sense cap mena de dubte, a declarar inadmissible a tràmit aquest recurs d'empara.

I això és així, perquè en les resolucions impugnades existeix una fonamentació jurídica suficient. És molt injust insinuar que les sentències combatudes siguin simples fulls mecanografiats amb les signatures dels membres del Tribunal Superior de Justícia, però amb una mera aparença de fonamentació. Aquest no és el cas aquí. Només cal llegir la sentència i l'acte del Tribunal Superior de Justícia per comprovar que es donen raons com a fonament i que aquestes raons són de caràcter jurídic. Una cosa diferent és que no convencin a la part recurrent. Però existir, existeixen, sense que sigui possible apreciar cap vulneració constitucional. Únicament es podria apreciar si la decisió de fons –segons el cànon establert- fos irraonable, absurda, arbitrària o contrària a la *communis opinio* dels juristes més autoritzats.

Però aquest no és el cas. Allò raonable és pensar que l'import dels préstecs ha de ser retornat en els terminis i amb els interessos pactats. I això és allò que decideix al final el Tribunal Superior de Justícia en relació amb els 505.480,49 € deixats a la recurrent.

No hi ha res d'absurd en aquesta solució, malgrat les argumentacions avui repetides per la representació processal de la recurrent i que s'examinaran seguidament.

Cinquè

El primer dels arguments desenvolupat a última hora en l'escrit de súplica, és que s'hauria produït un

vici d'incongruència omissiva en les resolucions del Tribunal Superior de Justícia. Segons el parer de la representació processal de la Sra. Montserrat Morell Mora, no s'hauria respost de manera congruent a la prescripció d'una part del deute. I, per tant, s'hauria d'admetre a tràmit la súplica. Però això no és així.

Bona part dels problemes que suscita aquest afer deriven del fet que molts dels arguments defensius de la recurrent no figuren en la contestació a la demanda, com era obligat, sinó que apareixen en un tràmit final de conclusions, amb una finalitat processal molt diferent. En concret, no es demana en el suplico de la contestació que es declari la prescripció del deute.

Això també té conseqüències a l'hora d'apreciar una possible incongruència omissiva. D'acord amb la doctrina assentada d'aquest Tribunal, el vici d'incongruència omissiva ha de comprovar-se abans de res per la correlació, o no, entre allò sol·licitat a la jurisdicció i allò decidit per aquesta. Aquesta comprovació exigeix comparar el contingut del *petitum* de les parts i allò decidit en la decisió (o decisions) per la jurisdicció competent.

També cal que en les consideracions jurídiques que fonamenten la decisió es tinguin en compte els arguments bàsics de les parts per acceptar-los o rebutjar-los de manera raonada. Però una vegada que s'accepta i es fonamenta una via argumental la desestimació dels arguments contraris pot ser explícita, però també implícita o tàcita, sempre que s'entengui bé la fonamentació de la decisió. No s'exigeix que el fonament de la decisió s'estengui més del necessari per fer comprendre el seu sentit; ni cal que sigui reiteratiu.

En aquest cas, la jurisdicció ordinària ha entès que no havia d'estendre's molt per contestar als arguments presentats de manera extemporània en les conclusions, perquè es contravenien principis essencials del procés i es podia generar indefensió a l'altra part, per exemple el de la suposada "*prescripció*". S'ha de recordar que el tema de la prescripció no figura en el *petitum* de la contestació a la demanda. I que és un punt que es va desenvolupar en l'escrit de conclusions.

El mateix succeeix amb l'argument segons el qual l'entitat bancària hauria carregat en el compte de crèdit un deute personal contret amb CaixaBank sense el seu coneixement. Aquest argument també apareix en el llarg escrit final de conclusions i aquesta circumstància, considerada contrària al bon ordre processal, resulta ser un fonament bàsic per a la seva desestimació, atès que el Tribunal de Batlles va acordar desestimar aquests arguments fonamentant-se, de manera expressa, en els principis de preclusió i de contradicció. I el mateix va fer el Tribunal Superior de Justícia en relació amb l'al·legació, plantejada també extemporàniament, de la falta de comunicació de la cessió del crèdit personal i en la qual, per aquest motiu, no va voler entrar la sentència impugnada.

No hi ha hagut doncs cap incongruència omissiva, sinó desestimació dels arguments de la recurrent, en atenció al moment en què van ser plantejats i a la seva feble credibilitat. I aquesta desestimació –es comparteixi o no– no pot ser titllada, de cap manera, d'absurda o d'arbitrària, cosa que li hagués donat rellevància constitucional.

Sisè

Després de tot allò que s'acaba de raonar, no és difícil considerar que la resta d'al·legacions no tenen rellevància constitucional.

L'al·legació segons la qual la recurrent no va advertir que se li havien carregat en el compte de crèdit

quantitats tan elevades procedents del crèdit personal, no s'ha considerat provada, sinó més aviat improbable. El Tribunal de Batlles després de recordar que es tractava d'una quantitat elevada de 223.167,29 €, assenjala que la Sra. Montserrat Morell Mora no podia al·legar seriosament desconèixer a que corresponia aquesta suma. Per la seva banda, la sentència en apel·lació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 23 de setembre del 2015, qualifica diverses vegades d'inversemblant aquesta tesi del desconeixement, cosa que ratifica que aquesta línia de defensa es va desestimar perquè no es va considerar provada, i no per oblit, per incongruència o per no tenir-la en compte.

Pel que fa a l'opinió comuna dels juristes més brillants, tampoc es pot prendre en consideració si no es deixa clar, per endavant, quina és aquesta opinió comuna, en què consisteix i qui són els juristes destacats que la sostenen.

Finalment, pel que fa a la jurisprudència consolidada del Tribunal Superior de Justícia, que hauria estat menystinguda i ignorada en aquest cas, no s'ha concretat, ni explicat ni sembla que tingui a veure amb l'extemporaneïtat produïda. Tampoc podria ser objecte de correcció constitucional si s'aportessin raons del canvi de criteri, ja que en el sistema andorrà no regeix el principi del dret britànic del *stare decisis*, que consagra, amb excepcions, la força vinculant del precedent.

En suma, del conjunt d'aquests raonaments es conclou, sense cap mena de dubte, que partint de la manera en què es va articular la defensa dels interessos de la recurrent i els arguments despleats, en les actuacions seguides no hi ha cap evidència que s'hagin produït vicis de rellevància constitucional contraris a la garantia d'un procés degut.

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal de la Sra. Montserrat Morell Mora contra l'aute del Tribunal Constitucional del 6 de juliol del 2016 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2016-12-RE.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 7 de setembre del 2016.

Isidre Molas Batllori
President

Dominique Rousseau
Vicepresident

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat

Laurence Burgorgue-Larsen

Magistrada